

мощъ, тя падала, като отъ небето... Каблешковъ толкова пжти бѣше говорилъ за нѣкаква тайнствена армия, готова да прилѣти въ урѣчения часъ, щото и най-маловѣрнитѣ хванжли да вѣрватъ. Всички поглеждали радостно къмъ знамето, къмъ връха на Балкана... На нѣкои се сторило даже, че видѣтъ по гърба на планината хора съ пушки исправени — зимали храсталака за войска. Други, имѣющи още по-остро зрѣние, различавали московцитѣ по голѣмитѣ имъ рунтави калпаци. Тогава донѣлъ попъ Ставри, та отключилъ избата и имъ казалъ:

— Грѣхота е, чада, да ви държимъ вече подъ клѣчь... Мичо право ималъ: елате вижте, какво се е задало на планината;...

Тримата затворници исхвъркижли изъ вратията. Слѣдъ половина часъ послѣдвани, отъ двайсетина кундурадзии, прѣвзели конака, заедно съ бея, орѣжието и властта! Въ града въсторгъ, Бѣла-Черкова възстава! Левското знаме ошито отъ Рада, било развѣно на срѣдъ мегданя... Но въ сжщия часъ едно ужасно извѣстие поразило сичкитѣ: говедарѣтъ тиришката се спустнжлъ отъ планината и явилъ, че никого нѣмало въ Балкана. А Тосунъ бей трѣгвалъ вече за Бѣла-Черкова, за да ѝ расипе! Въ тая сжща минута едно друго извѣстие удвоило настрѣхванието. Трина клисурски възстанници били слѣзли отъ планината и се скрили въ училището, на горния край на града. Тѣ били Кандовъ, раненъ въ ржката, и двата клисурци още. Бабата шѣтачка ги приела, скрила ги на потона на училището, и дала имъ хлѣбъ, защото отъ два дѣня само съ трѣви се биле хранили послѣ, по тѣхна поржчка, обадили на Бързобѣгунека, който имъ донесълъ дрѣхи, фесове и тютюнъ. Ощо не испушили едно цигаро, видѣли изъ рѣзкитѣ на стрѣхата, че училището го заграждатъ отъ сѣкждѣ турци. Въ това врѣме и Бързобѣгунекъ се намиралъ на потона. Нѣмле надѣжда за избѣгване. Турцитѣ хванжли да гърмижтъ извжтрѣ отъ двора, прѣзъ прозорцитѣ, въ потона. Ранили